

Schiphol

‘Dat is dan drie euro dertig,’ zegt de man achter de toonbank tegen Elvis. Die geeft hem vlug het briefje van vijf en wacht op het wisselgeld. Jones neemt de zak gummibeertjes aan van de verkoper en wil hem openscheuren.

‘Niet nu al, Jones,’ zegt Elvis snel. ‘Anders zijn ze op voordat we in het vliegtuig zitten. Ik heb geen zin in oorpijn bij het stijgen en dalen.’

Jones knikt. De snoepjes zijn bedoeld voor straks in het vliegtuig. Door de verschillen in luchtdruk bij het opstijgen kunnen ze pijn aan hun oren krijgen. Kauwen op zo’n overheerlijk gummibeertje helpt daartegen.

Samen lopen ze de winkel weer uit naar de plek waar mama en papa hen zouden opwachten. Maar ze staan er niet meer. Bovendien is de plek waar ze zojuist stonden niet meer te herkennen. Alles op Schiphol lijkt op elkaar en veel winkels hebben meerdere ingangen.

‘Ze stonden net nog bij de karretjes daar,’ zegt Jones twijfelend.

 		Departures		
Vertrek				
Flight	Time	Destination	Gate	Status
KL1961	13-00	BARCELONA	E06	DEPARTED
KL1470	13-15	LOS ANGELES	D14	BOARDING
BK1512	13-20	LONDON	F31	ON TIME
SF2778	13-30	PARIS	G05	DELAYED
G10844	13-50	NEW YORK	A12	ON TIME
DD0061	13-55	SYDNEY	D07	ON TIME
PN0529	13-20	BERLIN	B11	ON TIME
SF1035	13-45	ROME	C02	ON TIME

‘Of zouden we aan de verkeerde kant staan?’

Elvis kijkt om zich heen. ‘Laten we aan de andere ingang van de winkel gaan kijken,’ stelt hij voor.

In en om de winkel scharrelen tientallen toeristen rond met rolkoffertjes en tassen. De kinderen lopen tussen de massa door naar de andere ingang.

Als ze buiten staan, krabt Elvis aan zijn hoofd. ‘Die kaaswinkel heb ik net helemaal niet gezien. Jij wel, Jones?’

‘Nee, ik ook niet,’ zegt ze onzeker. ‘En die tulpenbollenwinkel ook niet.’

Nog eenmaal lopen ze een rondje om de hele winkel, maar een punt van herkenning of hun ouders zien ze niet.

‘Wat moeten we nu doen?’ vraagt Jones een beetje zenuwachtig.

‘Geen idee.’ Elvis pakt de zak met gummibeertjes uit haar handen. ‘Misschien moeten we even wachten en komen ze zo weer terug. Mama zegt altijd dat we moeten wachten op de plek waar we elkaar voor het laatst gezien hebben.’ Hij kijkt om zich heen. ‘Ik denk dat dat hier is,’ zegt Elvis, terwijl hij de zak openscheurt.

‘Wat doe je nou?’ roept Jones. ‘Die zijn toch voor straks?’

‘Ach, nu we toch moeten wachten kunnen we er best eentje proeven.’

Zonder iets te zeggen stemt Jones in. Ze pakt een rode gummi-beer en stopt hem in haar mond.

De twee staren voor zich uit. Dan horen ze door alle rumoer van gehaaste reizigers een stem. ‘De vlucht van KLM naar Los Angeles is klaar om te boarden bij gate D14.’

‘Dat zijn wij,’ roept Elvis uit. ‘We moeten naar de gate, Jones, anders missen we het vliegtuig.’ Hij kijkt naar de gele borden boven hen. Een grote pijl wijst naar links met daarachter de letters D en E. ‘Die kant op,’ roept hij en hij sleurt zijn zusje mee.

Ze wurmen zich een weg tussen de reizigers door en zien dan de lange gang met de letter D.

‘Daar,’ roept Jones, ‘daar moeten we in om naar nummer 14 te gaan!’

Ze rennen over de lopende band en botsen bijna tegen een stel toeristen die stilstaan en zich laten voortbewegen door de band.

‘Pas op met afstappen, anders val je,’ waarschuwt Elvis zijn zusje.

In de verte komt gate 14 in zicht, waar de mensen al klaarstaan om te boarden. Als Elvis en Jones dichterbij komen, ziet Jones hun moeder aan de balie staan. Ze is druk in gesprek met een stewardess en lijkt in paniek. Dan draait ze zich even om en ziet ze Elvis en Jones, die aan komen rennen. Met een bezorgd gezicht snelt ze hen tegemoet.

‘Waar waren jullie? O, ik ben zo blij dat jullie er zijn. Papa is jullie overal aan het zoeken en ik heb hier op jullie gewacht.’

‘Jullie waren er niet meer toen we uit de winkel kwamen,’ zegt Elvis droog. ‘Of we konden elkaar niet meer vinden. Het was ook zo druk.’

‘Toen hoorden we dat onze gate werd omgeroepen en zijn we hierheen gerend,’ vervolgt Jones.

Mama knuffelt de twee. Jones voelt haar trillen. ‘Ik bel papa even dat ik jullie heb gevonden,’ zegt ze opgelucht en ze slaakt een diepe zucht. ‘Liefste, ze zijn er,’ hoort Jones haar zeggen terwijl ze hen nog steeds vasthoudt. ‘Oké, tot zo.’

‘Denk je dat papa boos wordt?’ vraagt Jones zachtjes aan mama.

D14

‘Nee, hoor, lieverd. Ik denk dat hij juist trots op jullie is, omdat jullie zelf hebben uitgevonden waar jullie naartoe moesten.’

*****

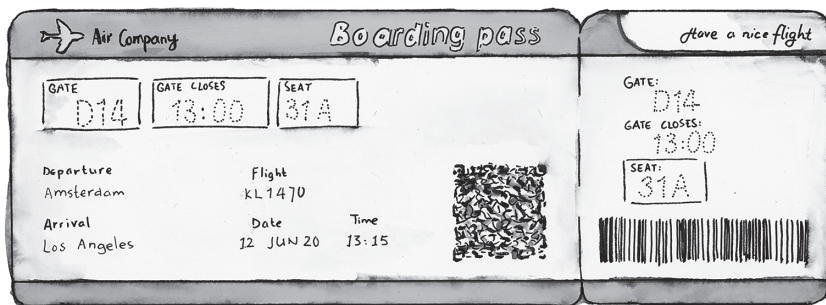
De lange rij mensen is inmiddels helemaal in het vliegtuig verdwenen. De enige passagiers die nog moeten instappen zijn zij. Papa komt aanrennen en geeft de kinderen ook een dikke knuffel. ‘Volgende keer niet zomaar een winkel in lopen zonder iets te zeggen, goed, jongens?’ zegt hij. ‘Kom, we gaan het vliegtuig in, anders missen we onze vlucht.’

‘Mag ik uw boardingpassen zien?’ vraagt de stewardess vriendelijk.

Mama geeft haastig de documenten en wacht. De stewardess kijkt er drie keer naar en vraagt: ‘U reist allemaal samen, toch?’

‘Ja,’ zegt papa verbaasd. ‘Hoezo?’

‘Nou, u zit niet bij elkaar, zie ik. Ik heb u twee op rij 12, meneer

en mevrouw. En de kinderen zitten helemaal achterin op rij 31.'

'Kunnen we niet ruilen?' vraagt hun moeder een beetje paniekerig.

'Nou, u kunt onderling wel ruilen, maar niet alle vier bij elkaar zitten.'

'Maakt niet uit, mama,' zegt Elvis vlug. 'Wij vinden het niet erg om samen ergens anders te zitten.' Hij stoot zijn zusje aan.

Jones kijkt naar de zak met gummiberen. Elvis denkt vast hetzelfde als zij. Tien uur lang samen film kijken en een snoepje pakken wanneer je wilt. Dat is helemaal niet erg.

'We kunnen altijd nog ruilen, toch, mama? Goed?' En in alle haast waarmee de stewardess de familie in het vliegtuig probeert te krijgen, stemt mama in.

'Het komt goed, lieverd,' stelt papa haar gerust. Ze volgen de stewardess naar hun stoelen. Mama gaat voorin met Jones zitten en papa loopt met Elvis naar achteren. Elvis kijkt zijn vader be-teuterd aan.

‘Ik wissel straks wel even met Jones,’ zegt papa met een knip-oog.

‘Oké,’ zegt Elvis gerustgesteld en hij volgt zijn vader naar de achterkant van het vliegtuig.

Dakota

Mama en Jones blijven bij rij 12 staan en laten zich in hun stoelen zakken.

‘Als we in de lucht zijn, gaan we wel even bij papa en Elvis kijken,’ zegt mama gestrest. Mama vindt het stijgen en dalen van het vliegtuig het spannendste deel van de reis. Meestal houdt ze altijd papa’s hand vast op die momenten. Dat heeft Jones zelf gezien.

‘Ik houd je hand wel vast,’ biedt Jones aan, terwijl ze haar moeder een knuffel geeft. Mama kijkt Jones met een glimlach aan, knipoogt en zucht diep.

*****

‘Zal ik bij het gangpad gaan zitten?’ vraagt papa aan Elvis.

‘Oké, is goed,’ stemt hij in, en hij gaat zitten op de stoel in het midden.

‘Ik ga niet slapen,’ zegt Elvis stoer. ‘Dit is een dagvlucht en ik ga

lekker tien uur lang films kijken. Volgens mij is die nieuwe *Spider-man*-film al te zien.'

Papa en hij pakken hun koptelefoons uit hun tas en schuiven daarna hun tassen onder de stoelen voor hen. De piloot heet iedereen welkom en zegt dat ze een beetje vertraging hebben, omdat nog niet alle passagiers aan boord zijn. Dat is wel gek, denkt Elvis, wij waren toch de laatsten?

Niet veel later komt de stewardess er weer aan, gevolgd door een grote, lange man. Hij is al wat ouder, heeft grijs lang golvend haar en een vriendelijk maar gerimpeld gezicht. Bij de rij van Elvis stopt hij. De stewardess pakt zijn tas aan en stopt die haastig in het bagagevak boven hun hoofd. De man kijkt Elvis aan en wijst naar de stoel bij het raam. Papa en Elvis trekken hun benen in zodat de man kan gaan zitten. De man heeft zijn stoelriem nog niet vast of het vliegtuig begint te rijden. De motoren beginnen te loeien en met een enorme vaart scheurt het vliegtuig over de startbaan. Elvis pakt nog snel een gummibeer en voelt de wielen van het vliegtuig van de grond komen.

*****

Ze zijn al een tijdje onderweg en Elvis heeft het broodje kaas en de chipjes die hij van de stewardess heeft gekregen al achter de kiezen. Hij kijkt zijn vader aan. ‘Wil je nu misschien ruilen met Jones?’ stelt hij voor.

‘Weet je zeker dat jullie je rustig kunnen houden?’ vraagt papa.

‘Ja,’ zegt Elvis zo braaf als hij kan. ‘Dat weet ik zeker.’

Papa kijkt hem nog even streng aan. ‘Oké, dan ga ik wel kijken of Jones ook wil ruilen.’ Hij staat op, loopt naar voren en blijft staan bij de rij waar mama en Jones zitten.

Dan ziet Elvis Jones opstaan. Ze komt met een brede grijns naar hem toe.

Snel gaat Elvis in het gangpad staan, zodat Jones op de stoel in het midden kan gaan zitten. ‘Ik heb net de hele tijd in het midden gezeten, nu mag jij even, goed?’

*****

Jones’ blik valt op de zak met gummiberen en ze gaat in de stoel naast de grijze, oude man zitten. Ze neemt een gummibeertje uit de zak en stopt het in haar mond. De man kijkt wat ze doet, maar zegt niets. Ze wil hem ook wel een gummibeer aanbieden, maar ze durft het niet. Misschien spreekt deze man alleen maar Engels. Jones spreekt wel een beetje Engels, maar elk jaar moet ze er toch weer inkomen. Als ze vier weken bij haar familie in Malibu is geweest, spreekt ze het heel vlot en kan ze het meeste wel ver-